

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 10 listopada 2011 r.*ⁱ

Ochrona środowiska naturalnego – Rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 i 1418/2007 –
Kontrola przemieszczania odpadów – Zakaz wywozu używanych katalizatorów do Libanu

W sprawie C-405/10

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Amtsgericht Bruchsal (Niemcy) postanowieniem z dnia 26 lipca 2010 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 10 sierpnia 2010 r., w postępowaniu karnym przeciwko:

QB,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: J.C. Bonichot, prezes izby, A. Prechal, K. Schiemann (sprawozdawca), L. Bay Larsen, i E. Jarašiūnas, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: K. Malacek, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 16 czerwca 2011 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu QB przez S. Jägera, Rechtsanwalt,
- w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez G. Aiella, avvocato dello Stato,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez A. Marghelisa i G. Wilmsa, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2011 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: niemiecki.

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 37 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190, s. 1) w związku z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1418/2007 z dnia 29 listopada 2007 r. dotyczącym wywozu w celu poddania odzyskowi niektórych odpadów wymienionych w załączniku III lub IIIA rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady do pewnych państw, których nie obowiązuje decyzja OECD w sprawie kontroli transgranicznego przemieszczania odpadów (Dz.U. L 316, s. 6), zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 740/2008 z dnia 29 lipca 2008 r. (Dz.U. L 201, s. 36) (zwanym dalej „rozporządzeniem nr 1418/2007”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania karnego wszczętego przeciw QB z powodu wysłania przez nią używanych katalizatorów z Niemiec do Niderlandów w celu ich wywozu do Libanu.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motywy 1 i 42 rozporządzenia nr 1013/2006 wskazują, że celem i przedmiotem tego rozporządzenia jest zapewnienie ochrony środowiska podczas przemieszczania odpadów.
- 4 Motywy 26 i 28 tego rozporządzenia podkreślają w odniesieniu do wywozów z Unii Europejskiej do krajów trzecich, że ochrona ta dotyczy między innymi „środowiska w objętych nim państwach”. Motyw 33 tego samego rozporządzenia wyjaśnia w tym względzie między innymi, że „[w] przypadku wywozu z obszaru [Unii] odpadów nieobjętych zakazem powinny zostać podjęte wysiłki w celu zapewnienia, by odpadami gospodarowano w sposób racjonalny ekologicznie przez cały okres przemieszczania, w tym odzysku lub unieszkodliwiania w państwie trzecim będącym państwem przeznaczenia”.
- 5 Jak wynika z motywu 3 wspomnianego rozporządzenia, ma ono ponadto na celu, podobnie jak zastąpione nim rozporządzenie Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar (Dz.U. L 30, s. 1), zapewnienie wykonania zobowiązań wynikających z Konwencji o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych, podpisanej w Bazylei w dniu 22 marca 1989 r., która została zatwierdzona w imieniu Wspólnoty decyzją Rady 93/98/EWG z dnia 1 lutego 1993 r. (Dz.U. L 39, s. 1) (zwanej dalej „konwencją bazylejską”).
- 6 Motyw 5 rozporządzenia nr 1013/2006 wyjaśnia, że ma ono na celu również włączenie treści decyzji Rady OECD C(2001)107 wersja ostateczna dotyczącej zmiany decyzji C(92)39 wersja ostateczna w sprawie kontroli transgranicznego przemieszczania odpadów przeznaczonych do odzysku (zwanej dalej „decyzją OECD”), aby ujednoczyć wykazy odpadów z konwencją bazylejską i zmienić niektóre inne wymagania.
- 7 W tych celach rozporządzenie nr 1013/2006 ustanawia, jak wynika z jego art. 1 ust. 1, procedury i systemy kontroli w zakresie przemieszczania odpadów, w zależności od pochodzenia, przeznaczenia i trasy przemieszczania odpadów, rodzaju przesyłanych odpadów oraz przewidzianego trybu postępowania z odpadami w miejscu przeznaczenia.

- 8 Artykuł 36 ust. 1 rozporządzenia nr 1013/2006 znajdujący się w sekcji 1 zatytułowanej „Wywóz do państw, których nie obowiązuje decyzja OECD”, rozdziału 2 zatytułowanego „Wywóz odpadów przeznaczonych do odzysku” tytułu IV „Wywóz odpadów z [Unii] do państw trzecich” stanowi:

„Zakazany jest wywóz ze Wspólnoty następujących rodzajów odpadów przeznaczonych do odzysku w państwach, których nie obowiązuje decyzja OECD:

- a) odpadów wyszczególnionych jako niebezpieczne w załączniku V;

[...]

- f) odpadów, których przywóz został zakazany przez państwo przeznaczenia [...]

[...]”.

- 9 Zawarty również we wspomnianej sekcji 1 art. 37 rozporządzenia nr 1013/2006 przewiduje w ust. 1–3:

„1. W przypadku odpadów wyszczególnionych w załączniku III lub IIIA, których wywóz nie został objęty zakazem na podstawie art. 36, Komisja, w terminie 20 dni od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, prześle do każdego państwa, którego nie obowiązuje decyzja OECD, pisemny wniosek o:

- i) potwierdzenie na piśmie, że przedmiotowe odpady mogą być wywożone [z Unii] w celu poddania ich odzyskowi w danym państwie; oraz
ii) informację, jakim ewentualnym procedurom kontrolnym zostaną one poddane w państwie przeznaczenia.

Każde państwo, którego nie obowiązuje decyzja OECD, ma następujące możliwości:

- a) wprowadzenie zakazu; lub
b) stosowanie procedury uprzedniego zgłoszenia na piśmie i zgody określonej w art. 35; lub
c) odstąpienia od kontroli w państwie przeznaczenia.

2. Przed datą rozpoczęcia obowiązywania niniejszego rozporządzenia Komisja przyjmuje rozporządzenie uwzględniające treść odpowiedzi otrzymanych zgodnie z ust. 1 [...].

W przypadku gdy dane państwo nie przekazało potwierdzenia określonego w ust. 1 lub z jakichkolwiek przyczyn nie nawiązano z nim kontaktu, stosuje się ust. 1 lit. b).

[...]

3. Jeżeli w odpowiedzi na pytanie Komisji dane państwo stwierdzi, że określone przemieszczenia odpadów nie podlegają jakiegokolwiek kontroli, do takich przemieszczeń stosuje się odpowiednio art. 18”.

- 10 Artykuł 35 rozporządzenia nr 1013/2006 poddaje przemieszczanie odpadów, do których stosuje się ten przepis, poprzedzającym je pisemnym procedurom uprzedniego zgłoszenia i wyrażenia zgody w szczególności przez właściwe władze wysyłki i przeznaczenia.

- 11 Artykuł 18 wspomnianego rozporządzenia poddaje przemieszczanie odpadów, do których stosuje się ten przepis, wymogom z zakresu informowania. Artykuł ten przewiduje między innymi, że danym odpadom muszą towarzyszyć określone dokumenty i że musi być dostępny dowód istnienia dotyczącej odzysku tych odpadów umowy między osobą, która organizuje przemieszczanie, a odbiorcą, która to umowa powinna być poza tym skuteczna od chwili rozpoczęcia przemieszczania.
- 12 Część I załącznika III do rozporządzenia nr 1013/2006, zatytułowana „Wykaz odpadów podlegających ogólnemu wymogowi w zakresie informowania określonego w art. 18 (»zielony« wykaz odpadów)”, przewiduje w szczególności, że odpady wymienione w załączniku IX do konwencji bazylejskiej, powtórzonym w wykazie B części 1 załącznika V do tego rozporządzenia, podlegają ogólnemu wymogowi w zakresie informacji określonego w jego art. 18.
- 13 Część I wykaz B załącznika V do rozporządzenia nr 1013/2006 obejmuje między innymi następującą kategorię odpadów:

„B1120 Zużyte katalizatory, z wyłączeniem cieczy stosowanych jako katalizatory, zawierających którąkolwiek substancję:

– metale przejściowe, z wyłączeniem odpadów katalizatorów (zużyte katalizatory, cieczy stosowane jako katalizatory lub inne katalizatory) z wykazu A

[...]

– lantanowce (metale ziem rzadkich):

[...]”.

- 14 Motywy 1 i 6 rozporządzenia nr 1418/2007 mają brzmienie następujące:

„(1) Zgodnie z art. 37 ust. 1 rozporządzenia [nr 1013/2006] Komisja przesłała pisemny wniosek do każdego państwa, którego nie obowiązuje decyzja [OECD], wzywając do potwierdzenia na piśmie, że odpady wymienione w załączniku III lub IIIA do tego rozporządzenia, których wywóz nie jest zakazany na mocy art. 36, mogą być wywożone [z Unii] w celu poddania ich odzyskowi w danym państwie, oraz prosząc o informacje na temat ewentualnych procedur kontrolnych przeprowadzanych w państwie przeznaczenia.

[...]

(6) Niektóre państwa w swoich odpowiedziach poinformowały o swoim zamiarze stosowania procedur kontrolnych zgodnie z prawem krajowym, które różnią się od procedur przewidzianych w art. 37 ust. 1 rozporządzenia [nr 1013/2006]. Dodatkowo, zgodnie z art. 37 ust. 3 rozporządzenia [nr 1013/2006], art. 18 tego rozporządzenia powinien mieć zastosowanie z uwzględnieniem niezbędnych zmian do takiego przemieszczania, chyba że odpady podlegają również procedurze uprzedniego zgłoszenia i [wyrażenia] zgody”.

- 15 Z akt wynika, że Republika Libańska odpowiedziała na wniosek Komisji, o którym mowa w motywie 1 rozporządzenia nr 1418/2007, pismem z dnia 23 czerwca 2007 r. Z pisma tego wynika między innymi, że przywóz odpadów do Libanu regulowany jest konwencją bazylejską i decyzją ministerialną z dnia 19 maja 1997 r. W tym samym piśmie podkreślono, że ze względu na to, iż kody stosowane przez Wspólnotę Europejską różnią się od kodów stosowanych przez Republikę Libańską, ta ostatnia odmówiła ponoszenia jakiegokolwiek odpowiedzialności w przypadku błędu lub braku w jej odpowiedzi.

- 16 Do tego pisma był załączony przekazany przez Komisję wzorcowy kwestionariusz wypełniony przez władze libańskie. Wskazały one w nim między innymi, że w przypadku gdy decyzja ministerialna z dnia 19 maja 1997 r. nie ma zastosowania względem określonej kategorii odpadów wymienionej w tym kwestionariuszu, dodano wzmiankę „NA” w odniesieniu do tej kategorii. Wzmianki tej nie było w odniesieniu do kodu B1120 i odpowiadającego mu wykazu rodzajów odpadów. Jeżeli chodzi o tę kategorię odpadów, władze zakreśliły natomiast kolumnę 1 wspomnianego kwestionariusza, zatytułowaną „[p]rzywóz tych odpadów ze Wspólnoty Europejskiej jest zakazany”.
- 17 Artykuł 1 rozporządzenia nr 1418/2007 stanowi:
- „Wywóz w celu poddania odzyskowi odpadów wymienionych w załączniku III lub IIIA do rozporządzenia [nr 1013/2006], który nie jest zakazany na mocy art. 36 tego rozporządzenia, do niektórych państw, których nie obowiązuje [decyzja OECD], podlega procedurom określonym w załączniku”.
- 18 Artykuł 1a tego rozporządzenia przewiduje:
- „Jeżeli państwo w swojej odpowiedzi na pisemny wniosek przesłany przez Komisję zgodnie z art. 37 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia [nr 1013/2006] oświadcza, że nie zakazuje określonych przemieszczeń odpadów ani nie stosuje wobec nich procedury uprzedniego zgłoszenia na piśmie i [wyrażenia] zgody, jak określono w art. 35 tego rozporządzenia, w odniesieniu do takich przemieszczeń zastosowanie ma art. 18 tego rozporządzenia z uwzględnieniem niezbędnych zmian”.
- 19 Załącznik do rozporządzenia nr 740/2008 zawiera między innymi następujące wyjaśnienia:
- „Uwaga: Artykuł 18 rozporządzenia [nr 1013/2006] stosuje się do kolumn c) i d) w załączniku do rozporządzenia [nr 1418/2007] na mocy art. 1 niniejszego rozporządzenia”.
- 20 Załącznik do rozporządzenia nr 1418/2007 stanowi:
- „Nagłówki kolumn w niniejszym załączniku odnoszą się do następujących procedur:
- a) wprowadzenie zakazu;
 - b) uprzednie zgłoszenie na piśmie i zgoda, opisane w art. 35 rozporządzenia [nr 1013/2006];
 - c) odstąpienie od kontroli w państwie przeznaczenia;
 - d) inne procedury kontrolne będą stosowane w państwie przeznaczenia zgodnie z obowiązującym prawem krajowym. [...]
- [...]”.
- 21 W przypadku Libanu kod B1120 jest wymieniony zarówno w kolumnie a), jak i kolumnie d) wspomnianego załącznika.

Uregulowania krajowe

22 Paragraf 326 ust. 2 i 5 Strafgesetzbuch (kodeksu karnego) przewiduje:

„(2) Osoba, która dokonuje przemieszczenia odpadów w rozumieniu ust. 1 tego paragrafu z naruszeniem zakazu lub bez właściwego zezwolenia, na terytorium lub poprzez terytorium stosowania tego przepisu lub poza tym terytorium, podlega karze [do pięciu lat pozbawienia wolności lub karze grzywny].

[...]

(5) Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega następującej karze:

1. pozbawienie wolności do lat trzech lub grzywna w przypadkach określonych w ust. 1 i 2,

[...]”.

23 Paragraf 2 Abfallverbringungsbußgeldverordnung (rozporządzenia w sprawie grzywnien za przemieszczanie odpadów) stanowi w szczególności, że kto narusza rozporządzenie nr 1418/2007 poprzez dokonywanie wywozu odpadów z naruszeniem art. 1 tego rozporządzenia w związku z kolumną a) załącznika do niego w sposób umyślny lub przez niedbalstwo, popełnia wykroczenie w rozumieniu art. 18 ust. 1 pkt 18 lit. a) Abfallverbringungs-gesetz (ustawy o przemieszczaniu odpadów).

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

24 QB jest dyrektorką spółki ALU-KAT GmbH z siedzibą w Bruchsal (Niemcy), która prowadzi działalność w szczególności w zakresie odzysku i unieszkodliwiania odpadów metalowych.

25 Prokurator zarzuca QB, że wysłała około 25 maja 2009 r. do Rotterdamu (Niderlandy), gdzie zostały przejęte przez niderlandzkie służby celne, 3794 zużyte katalizatory samochodowe dostarczone jej przez osoby trzecie jako odpady w celu ich odzysku lub unieszkodliwienia. Katalizatory te miały następnie zostać wywiezione do Libanu. Zdaniem prokuratora zainteresowana wiedziała ponadto o tym, że objęte one były kategorią odpadów B1120 z załącznika IX do konwencji bazylejskiej, i przynajmniej świadomie akceptowała, że w konsekwencji takiego zaklasyfikowania przemieszczanie tych katalizatorów do Libanu było zakazane na podstawie art. 37 ust. 2 rozporządzenia nr 1013/2006 w związku z rozporządzeniem nr 1418/2007.

26 Amtsgericht Bruchsal, przed którym QB jest sądzona na podstawie § 326 kodeksu karnego i § 2 ust. 1 Abfallverbringungsbußgeldverordnung, zaznacza, że znamiona czynu karalnego określone w tych przepisach nie byłyby wypełnione, gdyby okazało się, że wywóz odpadów objętych kategorią B1120 do Libanu nie jest zakazany.

27 Sąd ten ma co do tego wątpliwości. Zaznacza z jednej strony, że w załączniku do rozporządzenia nr 1418/2007 odpady objęte tą kategorią są wymienione w odniesieniu do Libanu zarówno w kolumnie a) przewidującej zakaz przywozu, jak i w kolumnie d) przewidującej, że inne procedury kontrolne będą stosowane w państwie przeznaczenia zgodnie z obowiązującym prawem krajowym. Z drugiej strony stwierdza, że zgodnie z motywem 6 tego rozporządzenia, jeżeli niektóre państwa w swoich odpowiedziach poinformowały o swoim zamiarze stosowania procedur kontrolnych zgodnie z prawem krajowym, które różnią się od procedur przewidzianych w art. 37 ust. 1 rozporządzenia nr 1013/2006, zgodnie z jego art. 37 ust. 3 do takiego przemieszczania zastosowanie powinien mieć z uwzględnieniem niezbędnych zmian art. 18 tego rozporządzenia, chyba że odpady podlegają również procedurze uprzedniego zgłoszenia i wyrażenia zgody.

28 W tych okolicznościach Amtsgericht Bruchsal postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy przepisy art. 37 [rozporządzenia nr 1013/2006] w związku z [rozporządzeniem nr 1418/2007] należy interpretować w ten sposób, że istnieje zakaz przemieszczania do Libanu odpadów z kategorii B1120 załącznika IX do [konwencji bazylejskiej]?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

29 Na wstępie należy zauważyć, że tryb postępowania, który w niniejszym przypadku należy zastosować do odpadów będących przedmiotem sprawy przed sądem krajowym w miejscu ich przeznaczenia, nie wynika w sposób jednoznaczny ze stwierdzeń zawartych w postanowieniu odsyłającym.

30 W tym zakresie należy przypomnieć, że gdyby w wyniku ustaleń faktycznych podlegających wyłącznej kompetencji sądu odsyłającego stwierdzono, że odpady będące przedmiotem postępowania przed tym sądem były przeznaczone do unieszkodliwienia w Libanie, ich wywóz do tego kraju byłby zakazany na podstawie przepisów art. 34 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1013/2006, które przewidują mianowicie, że wywóz z Unii odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia jest zakazany, z wyjątkiem wywozu dokonywanego do państw Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA), będących równocześnie stronami konwencji bazylejskiej.

31 W niniejszym przypadku jednak przepisy Unii, których dotyczy pytanie prejudycjalne, dotyczą wyłącznie wywozu z Unii odpadów przeznaczonych do odzysku.

32 W tym względzie należy podkreślić, że zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1013/2006 zakazany jest wywóz odpadów z Unii do państw, których nie obowiązuje decyzja OECD, jeżeli przywóz tych odpadów został zakazany przez państwo przeznaczenia. Jest bezsporne, że Republika Libańska należy do kategorii krajów, których nie obowiązuje decyzja OECD.

33 Ponadto, jeżeli chodzi o wywóz odpadów wymienionych w załącznikach III i IIIA do rozporządzenia nr 1013/2006 przeznaczonych do odzysku w państwach, których nie obowiązuje decyzja OECD, w przypadku których to odpadów wywóz nie jest zakazany na podstawie art. 36 tego rozporządzenia, jego art. 37 przewiduje, że Komisja powinna uzyskać informacje dotyczące obowiązujących procedur, zanim przyjmie rozporządzenie uwzględniające wszystkie otrzymane odpowiedzi.

34 Jak wynika ze wspomnianego art. 37 ust. 1 lit. i), wniosek, który Komisja ma skierować w tym względzie do danych krajów trzecich, zmierza w szczególności do uzyskania pisemnego potwierdzenia, że odpady mogą być wywożone z Unii, aby poddać je odzyskowi w tych krajach. Cel ten jest zresztą wyraźnie przypomniany w motywie 1 rozporządzenia nr 1418/2007.

35 Otóż w niniejszym przypadku wzmianka „B1120” w rubryce „Liban” w kolumnie a) załącznika do rozporządzenia nr 1418/2007 wskazuje – bynajmniej nie będąc potwierdzeniem na piśmie, że odpady takie jak te, których dotyczy sprawa przed sądem krajowym, mogą być wywożone do tego kraju trzeciego – że władze tego kraju wręcz przeciwnie oficjalnie powiadomiły Komisję w odpowiedzi na wniosek przesłany przez nią na podstawie wspomnianego art. 37 ust. 1, że przemieszczanie takich odpadów z Unii do Libanu w celu ich odzysku w tym państwie jest zakazane.

36 Ponadto bezsporne jest, że wzmianka ta odzwierciedla w tym względzie odpowiednio treść odpowiedzi władz libańskich, ponieważ jak wskazano w pkt 16 niniejszego wyroku, z załącznika do pisma tych władz z dnia 23 czerwca 2007 r. wynika, że w odniesieniu do odpadów objętych kategorią B1120 władze te zakreśliły kolumnę 1 zatytułowaną „[p]rzywóz tych odpadów ze Wspólnoty Europejskiej jest zakazany”.

- 37 Zgodnie z powyższymi rozważaniami zakaz wywozu do Libanu odpadów objętych kategorią B1120 wynika w niniejszym przypadku z tego, że ich przywóz do tego państwa trzeciego został przez nie zakazany, wobec czego wskazany zakaz wywozu obowiązuje na podstawie zarówno art. 37 rozporządzenia nr 1013/2006 i wzmianki o tej kategorii odpadów w kolumnie a) załącznika do rozporządzenia nr 1418/2007 w rubryce „Liban”, to jest jedynych przepisów, o których mowa w pytaniu prejudycjalnym, jak i – jak słusznie podnosi Komisja – na podstawie art. 36 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 1013/2006.
- 38 Jeśli chodzi o okoliczność leżącą u podstaw wątpliwości sądu odsyłającego, to jest fakt, iż kategoria B1120 w odniesieniu do Libanu jest też umieszczona w kolumnie d) tego załącznika, należy stwierdzić, co następuje.
- 39 Z jednej strony nie można w tym względzie przyjąć wyjaśnienia przedstawionego przez Komisję, że jeżeli państwo trzecie wskazało, że zakazuje przywozu na swoje terytorium pewnego rodzaju odpadów, „procedur[y] kontroln[e] [...], które różnią się od procedur przewidzianych w art. 37 ust. 1 rozporządzenia nr 1013/2006”, do których odwołuje się motyw 6 rozporządzenia nr 1418/2007, dotyczą wspomnianego zakazu przywozu. Należy bowiem przypomnieć, że procedury kontroli, o których mowa we wspomnianym art. 37 ust. 1, to jest procedury przewidziane w art. 18 lub 35 rozporządzenia nr 1013/2006, są ze swej istoty wyłącznie związane z odpadami, których przywóz nie jest przedmiotem zakazu co do zasady.
- 40 Z drugiej strony z wyjaśnienia Komisji wynika, że wzmianka o kategorii odpadów B1120 w kolumnie d) jest następstwem zastrzeżenia wyrażonego przez władze libańskie w ww. piśmie z dnia 23 czerwca 2007 r. w odniesieniu do konsekwencji, jakie mogą wiązać się z ewentualnymi różnicami w nadawaniu kodów odpowiadających kategoriom odpadów przyjętym przez Wspólnotę i Republikę Libańską.
- 41 Niezależnie od tego, jakimi dokładnie powodami kierowała się Komisja przy wprowadzeniu wspomnianej wzmianki, nie może ona w każdym razie kwestionować wniosku zawartego w pkt 37 niniejszego wyroku, zgodnie z którym wywóz odpadów objętych kategorią B1120 z Unii do Libanu jest w aktualnym stanie prawa Unii zakazany, ani w konsekwencji i wbrew temu, co utrzymuje QB, uzasadniać zastosowania procedury przewidzianej w art. 18 rozporządzenia nr 1013/2006.
- 42 Wzmiankę we wspomnianej kolumnie d), że „inne procedury kontrolne będą stosowane w państwie przeznaczenia zgodnie z obowiązującym prawem krajowym”, należy bowiem interpretować w świetle rozporządzenia nr 1013/2006 i zgodnie z nim.
- 43 Otóż na podstawie art. 37 ust. 1 tego rozporządzenia Komisja prześle w terminie 20 dni od wejścia w życie tego rozporządzenia do każdego państwa, którego nie obowiązuje decyzja OECD, pisemny wniosek o potwierdzenie na piśmie, że odpady mogą być wywożone z Unii w celu poddania ich odzyskowi w tym państwie, oraz o poinformowanie, jakim ewentualnym procedurom kontrolnym zostaną one poddane w państwie przeznaczenia. Wspomniany ust. 1 przewiduje również, że każde państwo, którego nie obowiązuje decyzja OECD, ma następujące możliwości, a mianowicie wprowadzenie zakazu lub stosowanie określonej w art. 35 rozporządzenia nr 1013/2006 procedury uprzedniego zgłoszenia na piśmie i wyrażenia zgody lub odstąpienia od kontroli w państwie przeznaczenia. Artykuł 37 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia uściśla natomiast, że w przypadku wybrania opcji braku kontroli do przemieszczeń danych odpadów stosuje się jego art. 18.
- 44 Z przepisów tych wynika, że wskazanie ewentualnej procedury kontrolnej, której zostaną poddane odpady w kraju przeznaczenia, podobnie jak ewentualne zastosowanie do ich przemieszczeń do tego kraju zwykłej procedury poinformowania, przewidzianej w art. 18 rozporządzenia nr 1013/2006, zakłada bezwzględnie, że odpady te mogą być wywożone z Unii w celu odzysku w tym kraju.

- 45 Co się tyczy wspomnianego art. 18 oraz odesłania do tego przepisu zawartego w motywie 6 rozporządzenia nr 1418/2007, należy dodać ponadto, że art. 1a tego rozporządzenia potwierdza wyraźnie, że jedynie jeśli dany kraj wskaże w odpowiedzi na pisemny wniosek przesłany przez Komisję zgodnie z art. 37 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1013/2006, że „nie zakazuje określonych przemieszczeń odpadów” lub „nie stosuje wobec nich procedury uprzedniego zgłoszenia na piśmie i [wyrażenia] zgody, jak określono w art. 35 tego rozporządzenia”, w odniesieniu do takich przemieszczeń zastosowanie ma art. 18 tego rozporządzenia z uwzględnieniem niezbędnych zmian.
- 46 Także uwagę wprowadzającą w załączniku do rozporządzenia nr 740/2008, precyzującą, że art. 18 rozporządzenia nr 1013/2006 stosuje się do kolumn c) i d) w załączniku do rozporządzenia nr 1418/2007 na mocy art. 1 tego rozporządzenia, należy w ten sam sposób interpretować, tak że procedura, o której mowa w tym art. 18, stosuje się jedynie w przypadku ujęcia kategorii odpadów w jednej z tych dwóch kolumn c) lub d), z wyłączeniem równoczesnego ujęcia w kolumnach a) lub b) dotyczących odpowiednio zakazu przywozu i stosowania procedury przewidzianej w art. 35 rozporządzenia nr 1013/2006.
- 47 Należy w końcu zaznaczyć, że tylko taka wykładnia art. 36 i 37 rozporządzenia nr 1013/2006 w związku z rozporządzeniem nr 1418/2007, zgodnie z którą wzmianka w załączniku do tego ostatniego rozporządzenia o zakazie przywozu danej kategorii odpadów do kraju trzeciego jest wystarczająca dla ustalenia, że obowiązuje zakaz wywozu takich odpadów z Unii do tego kraju trzeciego, i dla całkowitego wykluczenia zastosowania art. 18 rozporządzenia nr 1013/2006, jest – jak stwierdził rzecznik generalny w pkt 65–68 opinii – zgodna z celami zamierzonymi w niniejszym przypadku w uregulowaniach Unii.
- 48 Co się tyczy kwestii, czy przepisy Unii posiadają w niniejszym przypadku stopień jasności wystarczający do tego, by stanowić podstawę znamion czynu zabronionego w prawie krajowym z poszanowaniem zasady legalności w prawie karnym, podlega ona – jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 71 opinii – ocenie sądu odsyłającego. W tym względzie należy jednak przypomnieć, że zasada ta jest jedną z zasad ogólnych prawa Unii, ustanowioną w szczególności w art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Z zasady tej wynika, że ustawa powinna jasno określać czyny zabronione i kary, którymi są one zagrożone, a państwa członkowskie są zobowiązane do jej poszanowania w szczególności, kiedy ustanawiają karę, która ma sankcjonować naruszenie przepisów Unii. Warunek ten jest spełniony tylko wtedy, gdy zainteresowany na podstawie treści przepisu i w razie potrzeby na podstawie wykładni dokonanej przez sądy jest w stanie określić, jakie działania i zaniechania grożą pociągnięciem go do odpowiedzialności karnej (zob. podobnie w szczególności wyroki: z dnia 13 lipca 1989 r. w sprawie 5/88 Wachauf, Rec. s. 2609, pkt 19; z dnia 3 maja 2007 r. w sprawie C-303/05 *Advocaten voor de Wereld*, Zb.Orz. s. I-3633, pkt 49, 50; z dnia 31 marca 2011 r. w sprawie C-546/09 *Aurubis* Bułgaria, Zb.Orz. s. I-2531, pkt 41, 42).
- 49 W świetle całości powyższych rozważań na zadane pytanie należy odpowiedzieć, że art. 36 ust. 1 lit. f) i art. 37 rozporządzenia nr 1013/2006 w związku z rozporządzeniem nr 1418/2007 należy interpretować w ten sposób, że wywóz z Unii do Libanu odpadów przeznaczonych do odzysku objętych kodem B1120 zawartym w wykazie B części 1 załącznika V do rozporządzenia nr 1013/2006 jest zakazany.

W przedmiocie kosztów

- 50 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione przez rząd włoski oraz Komisję, którzy przedstawili uwagi Trybunałowi, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 36 ust. 1 lit. f) i art. 37 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów w związku z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1418/2007 z dnia 29 listopada 2007 r. dotyczącym wywozu w celu poddania odzyskowi niektórych odpadów wymienionych w załączniku III lub IIIA do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady do pewnych państw, których nie obowiązuje decyzja OECD w sprawie kontroli transgranicznego przemieszczania odpadów, zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 740/2008 z dnia 29 lipca 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że wywóz z Unii Europejskiej do Libanu odpadów przeznaczonych do odzysku objętych kodem B1120 zawartym w wykazie B części 1 załącznika V do rozporządzenia nr 1013/2006 jest zakazany.

Podpisy

i — Nazwisko strony przywołane w komparycji i w pkt 2, 24, 25, 26 i 41 zostało zastąpione literami w związku z wnioskiem o anonimizację.